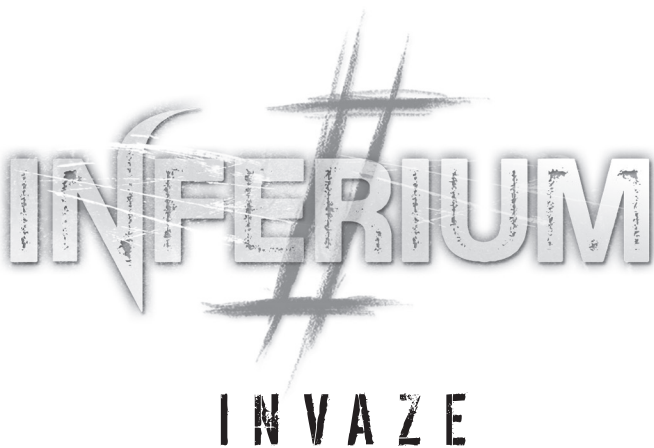

INFERIUM

A movie poster for 'Inferium: Invaze'. The background is a fiery red. In the center, a man with long dark hair, seen from the back, holds a whip. To his left, a winged figure in a golden helmet holds a sword. To his right, a red devil-like creature with horns and a blue collar holds a battle-axe. The title 'INFERIUM' is at the top in white, and 'INVAZE' is below it in yellow. At the bottom, 'ROMAN BUREŠ' is written in white.

INVAZE

ROMAN BUREŠ

INFERIUM

INVAZE

INFERIUM

INVAZE

ROMAN BUREŠ

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Roman Bureš, 2022

Illustration © Žaneta Kortusová, 2022

Cover Art © Jiří Arbe Miňovský, 2022

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0070-4 (print)

ISBN 978-80-278-1167-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1168-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1169-4 (pdf)

Vladimire Vladimiroviči Putine, z plného srdce doufej, že se mýlím. Protože jestli mám s Inferiem pravdu, jednoho dne budeš vysoce ceněný kus na pandemonské dobytčí burze.

Roman Bureš

28. 2. 2022

1955 lidského gregoriánského kalendáře

Na podlaze chlívku s nízkým stropem seděli tři lidé. Dva muži a jedna žena. Skrz bambusovou mříž na ně doléhala vůně udícího se masa a jejich žaludky ztrápené věčným hladem nešťastně škrundaly. Nijak nepomáhal ani fakt, že v udírně visí stehno jednoho z nich.

„Vyprávěj nám ještě o vzpouře,“ pronesl muž sedící u mříže.

„Jaký by to mělo smysl, chlapče?“

Druhý muž, který seděl v temném koutu, byl z těch tří v Pekle nejdéle a na rozdíl od nich zemřel jako vetchý stařec. Proto měl tendenci každému říkat *chlapče* nebo *děvče* bez ohledu na to, že tady měli mladá těla všichni.

Pohledem přejel od nahého muže k nahé ženě. Oba byli bílí Evropané, přivezli je před několika dny. V Pekle, kde nemrtví nedokážou spát, se špatně odhaduje čas. Chvíli na dívce spočinul pohledem.

Byla půvabná. Ale nejsou snad takové všechny ženy v rozpuku mládí? Seděla zády opřená o zeď s pokrčenýma a bezostyšně rozevřenýma nohama. Už, zdá se, přijala zdejší realitu. Žád-

ného muže tu vzrušit nedokáže, údy všech jsou mrtvé stejně jako jejich duše.

„Prý jste jich spoustu zabili,“ nedal si pokoj mladík naproti ní.

„Padly jich stovky. Jednoho jsem zabil sám, vrazil jsem mu nůž do oka,“ přisvědčil muž v koutu a opět se podíval na ženu, zda to na ni udělalo dojem.

Ona však dál tupě civěla skrz bambusovou mříž. Ten pohled dobře znal. Už z něj zmizel prvotní šok a pomalu ho nahrazovalo přijímání skutečnosti. Bude trvat celé roky, než ji přijme docela. Vzpomínky na trh, kde ji prodali, i na to, jak jemu včera usekli nohu, byly stále těžko stravitelné.

Muž si poposedl a nepřítomně se poškrábal na pahýlu, ze kterého už rašily prsty nové nohy.

„Prý vám démoni umírali pod rukama,“ naléhal mladík.

Oči mu zářily nadějí, do Pekla se dostal až po vzpouře a události znal jen z doslechu.

„Nemá smysl o tom mluvit, chlapče. Dostali jsme šanci a propásli ji. Teď už vědí, čeho jsme schopni a znovu nás nepodcení.“

Ten pohled plný naděje byl nebezpečný. Takový měli všichni. V jeden okamžik se skutečně zdálo, že dokážou zvítězit, pak však démoni za ohromných ztrát překonali palebnou vzdá-

lenost a rozsekali je na kusy. Z rudého bahna je vyprostili až několik dní po bitvě, opláchli je hadicí a za krky pověsili na ráhna, kde za ohromné bolesti a svědění dorůstali. Potom přišly trhy a dražby a noví majitelé. A také řetězy na krku, kterými je teď připoutávali ke zdem.

„Jak dlouho tu budeme?“ otočila se na něj žena. Tu otázku kladla stále dokola. Několikrát denně.

„To záleží na tom, dítě, co jsi nahoře spáchala,“ odpověděl jako pokaždé.

Její oči se jako vždy zalily slzami. „Nevěděla jsem, že je pošlou do koncentračního tábora!“ vzlykla. „Nevěděla jsem ani, že nějaké tábory existují!“

To mluvila o skrývajícím se židovské rodině, kterou udala úřadům.

Je to ale paradox, pomyslel si a znovu si nepřítomně podrbal pahýl. Ona byla Němka, muž naproti ní Rus. Zástupci dvou národů, které spolu nedávno vedly zničující válku. Oba zemřeli až po jejím konci. Ta žena byla křesťanka a Rus ateista, on sám uctíval Ganěšu. Ale pro všechny, zdá se, existuje jedno Peklo. Další z mnoha paradoxů posmrtného života.

„Za co jsi tu?“ zeptal se Rusa.

„A za co ty?“

„V osmnáctém století jsem byl správcem v Gudžarátu. Udržoval jsem kázeň na rádžových državách. Trestal jsem lenost, vybíral daně, upaloval čarodějnice... Ani jeden z mých skutků nebyl na dobu, v níž jsem žil, považován za špatný nebo extrémní, přesto bohové usoudili, že jsem správcoval příliš tvrdě.“ Už to neříkal s pocitem nespravedlnosti; on už svého smíření dosáhl. „A co jsi provedl ty, chlapče?“

Rus si jen odfrkl a zadíval se skrz mříž. Těžko říct, co mělo to odfrknutí znamenat. Možná tím chtěl naznačit, že jeho hříchy proti těm Indovým nestojí za řeč.

Budiž ti to přáno, chlapče, pomyslel si, čím méně jsi toho spáchal, tím méně času tu strávíš. Rus se ke svým hříchům zatím nepřiznal. Ani on se ještě s realitou plně nesmířil. Ale ono to časem přijde, smíření i přiznání. I on pravděpodobně páchal násilí na někom, kdo si násilí nezasloužil.

Ind zavřel oči a opřel hlavu o cihlovou zeď. Rusovo dotírání opět otevřelo jeho vzpomínky. Na to, jak ho němečtí vojáci vytáhli z řeznictví, kde sloužil jako nevyčerpatelná zásoba masa. Jak ho přesvědčili, že svými mocnými zbraněmi rozvrátí celé Peklo. Na tu obrovskou naději, která mu plála v hrudi a zahřívala jeho vystydlé tělo...

„Ach, Kriste Ježíši,“ vzlykla žena.

Ind si se zavřenýma očima povzdechl. Neměl náladu poslouchat další kňourání, že si takový osud nezasloužila; že netušila, že ty Židy zabijí v koncentráku, ať už ten *koncentrák* znamená cokoli. Kdesi v podvědomí to vědět musela, jinak by tu nebyla.

„Ach, proboha,“ štkala dál Němka.

Jestli nepřestane, bude ji muset proplesknout. Jsou sice v pekelném chlívku, ale on je v něm pánem. Minimálně do té doby, než jim sem strčí někoho silnějšího.

„Pojď sem, neboj se,“ promluvil Rus.

Ind otevřel oči. Jeho dva společníci zírali kamsi za mříž. Žena byla nakloněná do strany a bránila mu ve výhledu.

„Jak jsi se sem dostala, chuděrko?“ pronesla plačtivě. „Nevěděla jsem, že tu jsou děti?“

To konečně upoutalo Indovu pozornost. V Pekle strávil více než dvě století, za tu dobu toho zažil hodně, ale žádné děti nikdy neviděl.

Za co by se sem také mohlo dostat dítě?

Po zadku se posunul dopředu, nakolik mu řetěz na krku dovolil. Dorůstající nohu držel zkušeně ve vzduchu. Nebyl to jeho první pahýl; a pravděpodobně ani poslední.

„Uhni, ženo!“

Němka neochotně poslechla.

Na udusané zemi pokryté slámou skutečně sedělo dítě. Holčička. Dřepěla na bobku a zvědavě nahlížela do chlívku.

Ind si nevěřicně protřel oči.

Stále tam byla. Mohly jí být čtyři roky, běloška, nahá jako oni. Na rozdíl od zatracenců však neměla v kůži zažranou letitou špínu, vlasy měla dokonce spletené do copánků zakončených mašlemi. A v ruce držela panenku!

Němka se opět rozplakala. Ženy jsou prostě zvířátka, která nezvládají emoce.

Ale Rus měl také namále. „Připomíná mi moji Ninu,“ pronesl zastřeně.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se holčička.

„Já jsem Frieda,“ usmála se Někma. „A tohle je Ivan.“

„Máš hezkou panenku,“ poznamenal Ivan.

„To je Namaah,“ zvedla ji holčička, aby si ji mohli prohlédnout. „Jako naše princezna.“

Byla to porcelánová panna v křiklavě žlutých šatečkách. Obličej měla sytě rudý, na hlavě párek rohů a v sukýnce díru, ze které visel ocas.

Ďábelská hračka pro ďábelské dítě.

Ind stále nemohl uvěřit, že po více než dvou stoletích vidí živé dítě. Skoro zapomněl, jak vypadají. Proti jeho vůli ho to dojalo. Takhle staré odebíral matkám a zavíral je v dolech do řetě-

zů. Najednou si znovu – o trochu víc – uvědomil svoje skutky.

Ozvaly se kroky a pleskání sandálů o bosé paty. Rus i Němka se poplašeně stáhli do stínů, jak jen jim to řetězy dovolily.

„Nebojte se, to je Barbas,“ chlácholila je dívka. „Ten je hodnej.“

Démon došel až k ní. Zatracenci z něj viděli jen pár rudých nohou v sandálech, lem sutany končící v půli lýtek a špičku ocasu, která se líně pohupovala do stran.

Ind čekal, že ji popadne a hodí k nim. Nebo že ji odnese tam, odkud utekla. Démon na ni však promluvil tím svým klokotavým hrdelním jazykem.

Holčička vzhledla a zastínila si oči, aby viděla do obličeje tři metry nad sebou. Měla stále stejný zvědavý výraz. Ani náznak strachu.

„Rkolhnrchlat,“ odpověděla mu.

Démon opět cosi řekl. Znělo to, jako by ji opravoval.

„Řkól lh-nrchlatd,“ řeklo děvče znovu a pečlivěji.

Démon se sehnul a jemně ji vzal do pracek. V chlívku při tom vyděšeně zachrastily řetězy.

„Ahoj,“ mávala jim dívka.

„Jak se jmenuješ?“ křikla za ní Frieda.

„Amálka,“ ozvalo se odkudsi shora.

Satan bojoval jako lev.

Ale nestačilo to. Prohrával. A pokud s tím chce něco udělat, musí to udělat hned.

Soupeř byl mladší a v lepší kondici, natlačil ho na pletivo klece a držel ho v klinči. Udeřit rohy bylo proti pravidlům, a aby se nezranili, měli na nich nasazené gumové chrániče; přesunout do nich tlak však bylo povolené. Soupeř naklonil hlavu tak že levým rohem tlačil na Satanovu krkavici. Ještě chvíli a Satan ztratí vědomí.

S vypětím všech sil se vymanil. Pokusil se od soupeře odpoutat a pokračovat v boji na distanc, ale mladý legionář byl silný, přidržel si ho a bleskurychle se přesunul k Satanovu pasu. Popadl ho pod kolena a pokusil se ho strhnout, rohem mu přitom bolestivě tlačil na žaludek. Satan dal poslední zbytek sil do toho, aby se udržel na nohou. Pokud se dostane na podlahu klece, prohraje.

Polonazí legionáři namačkaní na pletivo řvali a povzbuzovali je. Satan tu nebyl jako vládce, ale jako jeden z nich. Proto nemohl (a ani nechtěl) očekávat nějaké úlevy. Nebo přízeň svých vojáků.

Soupeř se posunul nahoru a pokusil se o strh jinou cestou, v tom okamžiku se Satanovi povedlo zasadit mu úder loktem, vymanit se ze sevření a ustoupit do středu klece. Mladý legionář se zašklebil, zklamaně zavrtěl hlavou a opět se na něj vrhl. Satan byl spíš boxer než zápasník, ale souboj na pletivu mu vzal moc sil. Pokusil se útočníka zastavit levačkou. K další ráně přidal i pravačku, ale s tím klukem to ani nehnulo. Vrhhl se Satanovi po nohách a Jeho Veličenstvo už letělo vzduchem.

Tak to je konec, blesklo mu hlavou.

V tom okamžiku zazněl gong. Legionář, který mu obkročmo seděl na hrudníku, svěsil ruku napřaženou k úderu, vstal a pomohl vládci Inferia zpět na nohy.

„Skvělý zápas, Výsosti,“ potřásl mu rukou a uklonil se. „Děkuji.“

„Já děkuji tobě,“ uklonil se Satan a odpotácel se do svého rohu.

Obecenstvo hlasovalo o vítězi a Satan prohrál. Pogrataloval soupeři a s pomocí generála Molocha slezl schůdky vedoucí z klece.

„Pěkný zápas, Veličenstvo,“ chválil ho mohutný velitel gardy. „Ale v prvním kole jste ho měl dorazit.“

„Já se snažil,“ bránil se Satan a cestou do šaten si potřásal rukama s polonahými zpocený-

mi vojáky. Plácali ho po zádech a volali na něj, ať se zase brzy zastaví.

Po bitvě se vzbouřeným lidským dobyt看em se zařekl, že musí zapracovat na fyzičce. Tenkrát u Krvavé díry málem vypustil duši. Jenže kde na to má při všem tom papírování vzít čas? Molochovi se to mluví, ten trénuje denně, a svůj dnešní zápas také vyhrál rychlým k. o.

Za jejich zády zazněl gong oznamující začátek dalšího zápasu a celá tělocvična zaburácela.

V šatně zahalené párou valící se ze sprch čekal kníže Astaroth s jedním z Leviathanových mnichů. Mnich, na němž zvlhlý pestrobarevný hábit visel jako onuce, držel v ruce tradiční pastýřskou hůl na konci zatočenou do spirály.

„Hezký zápas, Výsosti,“ usmál se Astaroth.

„Koho nám to čerti nesou?“ rozzářil se Moloch a starého přítele objal. „Měl bys shodit to fešné sáčko a dát si se mnou trénink,“ žďuchl ho do ramene.

„To by bylo stejné, příteli, jako kdybych tě já vyzval na desetimílový běh v plné zbroji.“

Satan se vyčerpaně sesul zády ke skříňkám a roztřesenýma rukama se pokoušel rozmotat šňůrky rukavic. Nechal ty dva, ať se pošťuchují. Od vzpoury mezi nimi viselo lehké napětí. Astaroth tehdy byl razantně proti invazi na Zemi, Moloch byl pro. Nakonec se nechal přesvědčit,

že by to bylo příliš riskantní, a od té chvíle toho lituje.

„Vaše Zářivosti,“ uklonil se mnich. „Jmenuji se Barbas a přináším srdečné pozdravy od Leviathana.“

„Že ho taky pozdravuju...“

„Mám vás požádat o schůzku.“

„Je to naléhavé?“

Mnich se zamyslel: „Řekněme, že to není úplně banální.“

„Program mám fakt natřískaný,“ podíval se Satan na svého tajemníka.

Astaroth pokrčil rameny: „Některé schůzky jsem vám přesunul, pane. Myslím, že si čas najdeme.“

„Kdy?“

„Zítra tam máte okénko.“

„Co zase kujete, vy bando?“ zamračil se Molocho. „Dobře víte, že ráno odjíždím do Charónu na inspekci posádky.“

„Věř mi, že je to jen shoda náhod,“ zapřísahal se Astaroth s rukou na srdci.

Satan na náhody nevěřil. Leviathan s ním chtěl mluvit bez Molochovy přítomnosti.

* * *

Stupňovitá pyramida na vrcholu kuželovitého Leviathanova ostrova bělostně zářila. Její poslední stupeň představovala velká čtvercová plocha pokrytá dlaždicemi z růžově žilkovaného mramoru. Kamenný altán uprostřed byl prázdný. Vládce Inferia se procházel a snažil se rozhýbat ztuhlé svaly ze včerejšího zápasu. Bolelo ho doslova všechno.

Došel k okraji a nastavil tvář poryvům studeného větru přicházejícím z otevřeného moře. Bylo jasno a výhled byl nádherný. Klidná hladina Srpkového moře odrážela barvy a skvrny nebeské blány jako zrcadlo, na dalekém břehu dřepěla obrovitá masa černých hradeb Pandemonia, napravo od nich se do nekonečna táhly pyramidy nekropole, která si se samotným Městem co do rozlohy nezadala.

„Hadi!“ ukázal Astaroth kamsi na volné moře.

V dálce se skutečně nad hladinu vynořovaly oblouky mořských hadů, kteří při nadechování vypouštěli oblaka vodní tříště.

„Vaše Veličenstvo, můžete mě následovat,“ ozval se jim za zády Barbas. „Leviathan je příliš slabý, bylo by pro něj vysilující opouštět komnaty.“

Satan s Astarothem následovali mnicha do útrob pyramidy. Po zuby ozbrojení legionáři z osobní stráže zůstali nahoře. Satan si

nemyslel, že mu tu hrozí nějaké nebezpečí. Ani na jednoho z jeho dvaadvaceti předchůdců nebyl nikdy spáchán atentát. Pokusit se zabít Vládce v bitvě vedené podle Pravidel války bylo v pořádku; vyzvat ho na souboj, pokud to Rada odhlasovala, také; ale úkladně ho zabít odporovalo kodexu cti.

Interiér pyramidy byl útulný, spleť chodby osvětlené plynovými lampami kryly hluboké koberce, na stěnách zářily malby a reliéfy. Byt Satanova rádce měl velkou terasu, která zabírala celý předposlední stupeň pyramidy. Bujela na ní zahrada plná ovocných stromů a záhonů se zeleninou, ve vzdáleném rohu stály chlívky s lidmi.

„Vaše Velkoleposti,“ uvítal ho Leviathan zabořený do křesla a přikrytý vlněnými dekami. „Milosti,“ pokývl Astarothovi. „Omlouvám se, že vás nevítám ve stoje, ale ze zavírání nebeské blány jsem se ještě nezotavil.“

Kdyby tehdy Samael tušil, co všechno svojí nerozvážností způsobí, posteskl si v duchu Satan. Od protržení nebeské blány si sliboval bohatství, ale místo toho přišla invaze lidí s jejich děly a granáty, vzpoura dobytka a nakonec i Samaelova smrt u Krvavé díry. Definitivně uzavřít trhlinu a uzdravit nebeskou blánu se Leviathanovi podařilo až po týdnech usilov-

ných meditací. Satana šokovalo, nakolik to otce řádu oslabilo.

Spolu s Astarothem se usadili do křesílek kolem kulatého stolku, na němž ležely plátky uzené šunky, sýr a olivy. Barbas zůstal uctivě stát za Leviathanem.

„Nabídněte si,“ pronesl starý mnich. „To uzené je od mého samce. Je starý dvě staletí, ale jeho maso zraje jako víno.“

„Milosti, prý jste se mnou potřeboval projednat cosi neodkladného,“ popohnal konverzaci Satan.

„Ano, ano,“ pokýval Leviathan rohatou hlavou na slabém stařeckém krku. „Blána je úspěšně uzavřena, jak víte.“

„Jistě,“ přikývl vládce a prsty netrpělivě zabubnoval na područku křesílka.

„A jak prozradil Eschiel – Seraf, kterého sem nevědomky propašoval polodémon Rónan v těle onoho lidského mláděte –, bude protržena ještě jednou.“

„Ale pokud vím, netušil, kdy k tomu dojde,“ vložil se do rozhovoru Astaroth.

„Ano, Milosti. Buď to před ním jeho nadřízení zatajili, nebo to nevědí ani oni. Přesto musíme brát proroctví Serafů vážně. A další nečekané protržení by znamenalo zbytečné riziko – svět lidí se exponenciálně vyvíjí. Už za sto let by

mohli mít takové zbraně, kterými by dokázali Inferiu zle zatopit.“

Kdyby tohle slyšel Satan před deseti lety, pomyslel by si, že se starý mnich pomátl. Kdyby na vlastní oči neviděl, čeho jsou lidé schopni, neuvěřil by tomu. Vzpoureu dobytka se v médiích podařilo bagatelizovat, a její příčinu hodit na odpůrce Charty. Noviny toho obětního beránka popsaly jako šílence, který mezi domácí zvířenou úmyslně rozšířil vzteklinu. Naštěstí i se zdivočelým dobyt看kem zemřel u Krvavé díry. O tom, že tam padly i tisíce legionářů, neměli novináři důkazy. Veřejnost tak dál považovala lidi za tupá zvířata. Ani legionáři samotní se příliš nechlubili bitvou proti vzbouřenému dobytku. Přesto konspirační teorie jen bujely, příliš mnoho očí vidělo, čeho jsou lidé schopni...

„S největší pravděpodobností ty zbraně obrátí proti sobě,“ promluvil znovu Astaroth. „A v Inferiu opět nastane doba hojnosti.“

„Ano, to je jejich přirozenost,“ přikývl starý mnich. „Nicméně jedna lidská válka právě skončila a možná bude pár let trvat, než začne další.“

„Na to jsme připraveni. V následujících letech očekáváme menší úrodu a v důsledku toho lehkou recesi. Molochova banka už s předsti-

hem snižuje úrokové sazby. Na druhou stranu jste sám říkal, že lidi se ve svém světě nekontrolovaně množí. Tím pádem možná ani konec jejich války nezaznameníme.“

„Jak detailně vlastně dokážete do jejich světa nahlížet?“ zajímal se Satan a z tácku si přece jen vzal plátek masa se sýrem. Bylo skutečně lahodné.

„Jen mlhavě, Výsosti. Zorientovat se v hyperprostoru vyžaduje umění hlubokého transu a staletí zkušeností. Pokaždé to stojí mnoho sil, ale podstatu událostí v zásadě pochopím.“

„Vraťme se k tomu avizovanému druhému protržení blány. Nemohl vám ten Seraf lhát?“

„Nikoli, Výsosti. Pod vlivem mé magie toho nebyl schopen.“

„Škoda, že zemřel spolu s tím mládětem,“ posteskl si Astaroth.

Leviathan se usmál, jako by na tu narážku čekal. „Bratře Barbasi?“

Řádový bratr za okamžik přinesl velkou nádobu překrytou látkou, na níž se pomalu pohybovalo vyšívání. Magické vzory vyšité barevnými nitěmi se přelévaly z jednoho obrazce do druhého.

Barbas látku strhl a odhalil obrovskou zavařovací sklenici zajištěnou silným korkovým špuntem. Na dně dózy ležela tmavá usedlina.

Leviathan na sklo zaklepal klouby a usedlina se zavlnila. Vypadalo to jako těžký šedohnědý dým. Leviathan vzal z talířku vidličku a znovu na sklo zaťukal. Při tom ostrém zvuku se dým rozvířil o něco víc. Nahoru k víku vystřelily kudrlinky kouře. Další zaťukání a dým se vztekle roztočil. Najednou ho byla plná sklenice. Jako malé uvězněné tornádo.

Barbas podával Satanovi jakousi trubičku na obou koncích rozšířenou.

„Poslechněte si to, Výsosti.“

Satan přitiskl trubičku ke sklu a zaposlouchal se. Zaslechl souvislý proud velmi vulgárních nadávek. Jako by z nesmírné dálky volal slabý hlásek cosi o anální penetraci Leviathanovy matky a celé Satanovy legie.

„Omlouvám se za jeho slovník, není ze svého éterického stavu zrovna nadšený,“ usmíval se spokojeně Leviathan.

„To je ten Seraf?“

„Ano, Výsosti. Eschiel osobně. Podařilo se mi ho extrahovat.“

„Můžu?“ zeptal se Astaroth.

Satan mu podal naslouchadlo a se zájmem sledoval, jak se knížeti mění výraz – od zvědavosti, přes nesmírný údiv až po nedůtklivé mračení.

„To ty mi můžeš taky, ty čmoude!“ vykřikl nakonec.

„Máte můj obdiv, Milosti.“

„Děkuji, Výsosti. Vzalo mi to hodně sil. Není to však poslední překvapení. Bratře Barbasi, prosím...“

Mladší mnich se opět vzdálil, aby za okamžik přivedl tu malou samičku.

„Ono to žije?“ podivil se Satan a bezděky se zašklebil hnusem.

„Ano, vedlejší účinek separace od Serafa.“

Nahé mládě člověka bylo odporně buclaté a nějaké copánky s mašlemi to určitě nezachrání. Děsivá také byla jeho zlatavá aura. Auru měl každý dobytčí kus, čím tmavší a méně průhlednou, tím byl kus trvanlivější a jeho maso chutnější. Zlatou neměl žádný.

„Pozdrav vládce,“ řekl Leviathan a Satan si nebyl jist, na koho v místnosti mluví.

Samička obrátila oči ke stropu a pootevřenými ústy si cosi neslyšně mumlala. Pak se zadívala na Satana a pronesla: „Sladím. Vás. Výsosti.“

„Ještě jednou a lépe,“ napomenul ji jemně Leviathan.

Samička se zamyslela (Satan už věděl, že jsou toho lidé schopni) a opět s důrazem na každé slovo řekla: „Zlatím. Vás. Výsosti.“

„Zdravím,“ opravil ji Barbas.

„Zdrrrravím,“ opakovala důrazně.

„Ještě to není ono, ale učí se rychle,“ řekl Leviathan.

Satan nevěřicně zakroutil hlavou: „Famózní!“

„Nechtěl jsem vám o ní říkat, dokud jsem si nebyl jist, že vymítání přežije. Ihned po uzavření blány jsem nechal její umírající tělo vložit do ledové lázně obohacené koncentrovanou magií. Její životní funkce jsem snížil na nezbytné minimum, proto za tu dobu téměř nezestárla. Zatímco byla ve stázi, extrahoval jsem Serafa. Bránil se, hajzlík, a tak to byl únavný proces. Ale po dlouhých deseti letech se mi to podařilo. Pak jsem se pokusil oživit i tělo samičky. Moc jsem si od toho nesliboval, ale zvládla to.“

„Máte mé uznání,“ řekl Satan. „Seraf může být cenným zdrojem informací. Udělím vám za to státní vyznamenání.“

„Teď však stojíme před morálním dilematem,“ pronesl Leviathan. „Co s ní?“

Satan si s Astarothem vyměnil pohled.

„Moloch by ji ugriloval,“ pronesl pobočník vládce. „Jen aby zjistil, jak chutná ta zlatá aura.“

„Proto jsem si ho dovolil na dnešní schůzku nepozvat,“ přiznal Leviathan.

Barbas zase samičku odváděl. Držela se ho jednou rukou a v druhé za sebou táhla panenku.

„Klekla. Semto. Dob. Ře?“

„Řekla jsem to dobře,“ opravil ji trpělivě mnich. „Ano, řekla jsi to moc dobře.“

„Dokáže komunikovat s ostatním dobytkem?“ zeptal se Satan.

Leviathan přikývl. „Potvrdila se slova polodémona Rónana – dobytek spolu dokáže mluvit.“

Satan zamyšleně přikývl.

„Jak jsme se dozvěděli v Železných horách, náš dobytek jsou vlastně *zlí* lidé. Jednotlivci, kteří ve své dimenzi spáchali něco, co je proti jejich morálnímu kodexu, a kteří se za trest líhnou v naší půdě,“ pokračoval Leviathan.

Satan opět přikývl. Další skutečnost, o které se veřejnost nikdy nesmí dozvědět.

„A jak dobře víte, Výsosti, tohle mládě bylo do Inferia v podstatě uneseno. Navíc je příliš malé, než aby mohlo spáchat cokoli zlého. Je to jako byste týral štěně demogorgona.“

„A co navrhuje, Milosti?“ nechápal Astaroth.

Leviathan odpověděl tak, jak už Satan tušil: „Poslat ji zpátky do světa lidí. Tím, že ji tu držíme, zase porušujeme *naš* morální kodex.“

„A současně bychom tak vyřešili druhé protržení nebeské blány,“ dokončil Satan.

„Přesně tak, Výsosti,“ usmál se unaveně Leviathan. „Domnívám se, že je lepší, když si sami zvolíme, kdy a kde se to stane, než abychom to nechali náhodě.“

„Dokážete to?“ zeptal se Astaroth.

„Ano, s pomocí svého přítele,“ Leviathan znovu ťukl vidličkou do dózy a uklidňující se vír se znovu roztočil. Tentokrát byl Serafův hlásek slyšet i bez naslouchadla.

„To nemůžu připustit,“ zavrtěl hlavou Satan. Oba se na něj překvapeně podívali.

„Pokud nám dokáže překládat řeč lidí, je nemírně užitečná.“

Astaroth se začal usmívat. Leviathanův spokojený úsměv naopak povadl, uvědomil si vlastní chybu.

„Technologicky za lidmi zaostáváme,“ pokračoval vládce Inferia. „S její pomocí se můžeme dozvědět hodně o jejich zbraních.“

„Ale Belfegor přece dokáže zbraně, které zůstaly po lidech, replikovat.“

„To ano, ale stále má rezervy ve znalostech. Například se mu nedaří vyrobit do těch prskavek...“

„Prskavek?“ podivil se Leviathan.

„Já tomu říkám bouchačky,“ doplnil Astaroth.

„To je jedno,“ řekl netrpělivě Satan. „Prostě do těch střílejících rour se nedaří vyrobit náboje. Respektive jejich zápalnou náplň.“

„Nebylo by možné, Milosti, nějak k tomu účelu využít magii?“ zeptal se kníže Astaroth.

„Obávám se, že používat magii k odpálení střely uzavřené v ocelové rouře by nebyl dob-

rý nápad,“ odpověděl Leviathan a zadíval se na Satana: „Výsosti, lidské zbraně přece nepotřebujete. Ve válce proti démonům je kvůli Pravidlům války použít nemůžete, a proti lidem si vystačíme s našimi.“

„Sám jste to řekl: jejich svět se exponenciálně vyvíjí. Už u Krvavé díry jsme s nimi měli spoustu starostí, což teprve, kdyby sem vlezli s něčím skutečně smrtonosným?“

„U Krvavé díry jste lidi podcenil, Výsosti.“ Nikdo jiný, než Leviathan by si nedovolil vládce kritizovat. „Lidé nás nikdy nedokážou porazit. I u Krvavé díry málem stačilo jednoduché zaklínadlo na svolávání dobytka, kdyby nás tehdy nešťastně netrefil ten granát. Při příštím střetu by je bílá magie ovládla,“ vysvětloval trpělivě Leviathan. A pak tiše dodal: „A kdyby ani to nestačilo, použili bychom černou.“

Všichni v místnosti udělali rychlé znamení šesti prsty pravé ruky. Pověřivost byla hluboce zakořeněná. Jenom zmínka o černé magii přináší neštěstí.

Satan se zadíval Leviathanovi do očí, které ho prosily, ať to nedělá. „Už jsem rozhodl,“ zavrtěl hlavou a zvedl se z křesla. Samice tu zůstane. Mohla by být nástrojem k technologickému pokroku. I když se tak Vládce zprotiví ko-

dexu cti, udělá to pro svoje Inferium. „Držte ji u sebe. Kdo o ní ví?“

„Jen my čtyři,“ řekl tiše Leviathan.

„A tak to zůstane.“

„Víte, že tohle je špatně, Výsosti. Mohlo by se vám to vrátit.“

„Dost těch výhrůžek,“ zavrčel Satan. „Moje slovo je zákon.“

„To na věci nic nemění,“ pokrčil mnich lhostejně rameny. „Navrhuji alespoň, abyste ji držel jen nějakou dobu. Například pět let?“

„Patnáct,“ navrhl Satan.

„Tak deset?“ zkusil to Leviathan.

„Dvacet.“

„Výsosti, jste obeznámen se systémem smlouvání?“ optal se Astaroth. „Jeho Milost Leviathan zvyšuje, vy snižujete, dokud se nesetkáte někde v pülce.“

„Já nesmlouvám,“ řekl Satan. „Při dalším návrhu to zvednu na pětadvacet.“

Starý mnich se s povzdechem podrobil. „Z toho nekouká nic dobrého, Vaše veličenstvo,“ dodal tiše.

Slyšel skřípání brzd, vlak brzdil. Pak sebou trhl a zastavil. Vězel zkroucený přímo uprostřed změti lidských těl, jen občas k němu během té dlouhé cesty pronikl paprsek světla. Kvůli té nesmírné váze nad ním mu prasklo žebro.

Slyšel dusání stojící lokomotivy, kovový rachot a řeč démonů. Ucítil tah vzhůru, cosi je zvedalo. Jako by se jejich klece chopil jeřáb. Pohyb do strany a tvrdé žuchnutí, které vyvolalo sborové zasténání. Těla se nepatrně přeskupila, získal o něco víc světla. Až nyní si uvědomil, že celé ty dlouhé hodiny měl svůj obličej jen centimetr od obličeje nějakého muže. Jeden z nich byl hlavou vzhůru.

Ozývalo se frkání mastodontů, pokřikování démonů v té jejich klotavé vrčivé řeči a dusání parních strojů.

„Jsme na přecladišti,“ ucítíl na čele dech muže před sebou.

Nejen že se ten parchant dokáže nadechnout, on může i mluvit.

„To bude to jejich město. Už jsem tu jednou byl.“

Ozvalo se prásknutí bičem a povoz se rozjel, což vyvolalo další sborové zaúpění. Jedno uniklo i jemu, když se žebro zabodlo do plíce.

Naprosto ztratil vládu nad svým osudem. Vše se dělo příliš rychle, stal se jen kusem masa. Před několika dny ho ze země vytáhl hnusný vepř veliký jako hroch. Rozdrtil mu při tom koleno. Bylo mu řečeno, že takhle se tu hříšníci rodí; v zemi, vyhrabávání prasaty jako nějaké lanýže. Snažil se někomu vysvětlit, že on žádný hříšník není, že chodil pravidelně do kostela a nikomu nikdy neublížil.

Ale nebylo kam se dovolat. Za těch pár dní toho viděl tolik, že by se měl zákonitě zbláznit. Modlil se k Pánubohu, ale ten byl k jeho prosbám hluchý. Viděl, jak porcují lidi zaživa. A jak jim zase údy dorůstají. Naložili ho spolu s ostatními na pekelný vlak a celé dny kamsi vezli. A nyní jsou, zdá se, u cíle.

Opět se pokoušel modlit. Dělal to však mechanicky, bez skutečné víry. Už věděl, že ho Bůh opustil.

Povoz se drkotal snad hodinu. Když konečně zastavil, ozvala se opět řeč těch třímetrových stvůr.

Zaskřípala mříž a prostor pod ním se najednou uvolnil. Spolu s ostatními se skutálel na hromadu. Mžoural do náhlého ostrého světla.

Ozvalo se vrčení démonů a zděšený křik lidí. Stal se součástí oživlého proudu. Zezadu se na něj tlačili a jemu nezbylo než tlačit na ty

před sebou. Nacházeli se v dlouhém prkenném tubusu, museli lézt v bahně po kolenou. Narážel temenem do nahé zadnice člověka před sebou, někdo jiný zase zezadu vrážel do něj. Mezi prkny ohrady viděl holínky démonů. A také dlouhé tyče s krvavými bodci, kterými je popoháněli. Pelášili po kolenou, co jim síly stačily, ty ďábelské kreatury přesto mezi prkny prostrkávaly tyče a bodáním do slabin je nutily k ještě většímu spěchu.

Tubus najednou končil. Muže před ním vytáhli a zbyly po něm jen rýhy v blátě. Než se nadál, už táhli i jeho. Jeden démon ho zvedl za krk, druhý mu do okovů přivařených k pomalu se sunoucímu řetězu zavřel ruce, totéž udělal s kotníky k druhému řetězu sunoucímu se rovnoběžně s tím horním. Jiná dvojice mezitím z tubusu vytáhla dalšího člověka. Práce jim šla rychle od ruky, měli holínky a bílé gumové pláště umazané šmouhami zaschlé krve.

Visel bez možnosti pohybu, nahý a vydaný jim na milost. Zděšeně si vyměnil pohled se svým sousedem. Byl to tentýž muž, kterému se v závěru cesty díval do nosních dírek. Celý se třásl strachem, ale přitom se šíleně usmíval. Uvědomil si, že se třese i on. Ohlédl se na druhou stranu. Tam visel světlovlasý skrček. Byl tak malý, že ho museli napnout jako strunu.

Řetězy rachotily a táhly je do útrob budovy z červených cihel. Jak se blížili k otvoru zakrytému pruhy ušmudlané průhledné gumy, zaslechli řev. Tisícihlavý chór mučených lidských bytostí.

Jejich těla jedno po druhém projela zástěnou. Jekot a nářek zesílily, do toho se ozýval hukot strojů a bzučení pil. Zasáhl ho silný pach krve. Řetězy je táhly pod stropem obřího otevřeného prostoru, dole viděl další démony v krvavých zástěrách. Někteří porcovali sekáčky lidské údy a balili je do sáčků, další táhli paletu plnou zavařovaček, v nichž plavala varlata, jiní z jedoucího pásu sbírali ještě se cukající lidská torza a házeli je do obřích měděných kádí naplněných vroucí vodou...

„To je masokombinát!“ ječel jeho soused po levici. Oči třesl hrůzou, ale ústa se doširoka usmívala. „To je konec!“ hulákal na něj do toho hluku.

„Jaký konec?“

„O tomhle místě kolují legendy! Utrpení je tu tak obrovské, že to žádná duše nevydrží!“

„Nechápu.“

„Každý má svůj vyměřený čas! Já jsem v Pekle od šestnáctého století!“ ječel muž extaticky. „A dnes to skončí! Ještě jsem neslyšel o nikom, kdo by prošel masokombinátem a znovu srostl!“

Kdoví proč ho to nijak neuklidnilo. Řetězy drnčely na ozubených kolech a chvěly se. Způsobovali to lidé daleko vepředu, kteří se třásli a svíjeli bolestí.

Najednou sám sobě přiznal, za co tam je. Přiznával to i Pánubohu. Omlouval se za to. Ale vždyť za to přece nemohl! Takovým ho Bůh stvořil! To byla Jeho vina!

Lidem nikdy neublížil. Ale zvířatům ano. Ulice Buenos Aires byly plné toulavých psů a koček. V novinách bylo plno inzerátů; tu někdo daroval koťátka, tu zase štěňátka, pouze do *dobrých* rukou...

Řetěz sjížděl dolů a třásl se stále víc. Viděl připoutané lidi, kteří sebou škubali pod noži bouračů. Každý démon dělal svůj díl práce. První navyklými pohyby odřezával přirození či ňadra, další zkušeně vykostil stehna a odřízl hýždě, další zase do kádě vyvrhl vnitřnosti. Krev crčela do žlabu pod jejich nohama. A lidé u toho ječeli a ječeli...

Všechny ty vzpomínky se mu najednou vrace-ly. Zpočátku, když sešel do sklepa, ho psi vítali vrtícím ocasem. I přes to, co jim předchozího dne udělal. Stačilo jedno vlídné slovo, miska plná žrádla, a milovali ho. A on jejich vrozenou lásku znovu a znovu zrazoval. S přibývajícími dny ho vítalo už jen kňučení a nezvladatelný třas...

Taková nespravedlnost! Na člověka by nikdy nevztáhl ruku, pravidelně přispíval kostelu! Zvířata přece nemají duši! Vždyť ublížit zvířeti ani není trestný čin!

Bůh přece nemůže považovat zvíře za rovné člověku?!

Řetězy ho pomalu přibližovaly úzkým čepelím bouračů. Zavřel oči a začal Ho proklínat.

Zazněla hlasitá siréna. Řetěz se s trhnutím zastavil. Otevřel oči a viděl, že si démoni stahují rukavice, zástěry věší na háčky na stěně a odcházejí. Žertují, smějí se a zapalují si doutníky.

„Cha!“ zaječel kdosi vepředu. „Padla!“ Z řady vykoukl muž a rozhlížel se vyvalenýma očima. „PADLA!“

„A nevrátí se?“ nadhodil někdo jiný.

„Drž hubu! DRŽ HUBU!“

Obrovským prostorem dál zněl nářek naporcovaných a pláč těch, na které přijde řada zítra. Plakal s nimi, trhaně se nadechoval jako malé dítě a z nosu mu stékal sopl.

Najednou vše utichalo. Dokonce i nebožáci, jimž v břišní dutině nezbylo nic než kaluž krve.

Nemohli uvěřit tomu, co vidí.

Dva démoni a malé dítě.

Jeden byl místní řezník, druhý na sobě měl jakési pestrobarevné sárí. Mezi nimi cupitala nahá holčička. Oči měla zavázané pruhem

bílého plátna a vlasy spletené do copu ozdobného mašlí. V jedné ruce táhla rudou panenku, druhou se držela za barevný hábit té příšery. Così říkala. Chvíli mu trvalo, než pochopil slova.

„Jsou tu nějaký dělo-sčelci? Nebo vědci, inženýři, fyzilové? Nebo mate... mate...“

Na poslední slovo si zjevně nemohla vzpomnout.

Procházela kolem řady visících lidí a znovu zopakovala: „Jsou tu nějaký vědci, inženýři, fyzilové? Nebo mate... matetici?“

„Já jsem lékařka!“ ozvalo se z řady.

Celá trojice se zastavila. Démon cosi zabručel a holčička mu odpověděla v jejich řeči. Démon pokrčil rameny a šli dál.

„Jsem lékařka!“ řvala žena. „Lékařka! Vědkyně!“ Pak zachrčela, když jí řezník prořízl hrdlo. Nezabilo ji to, pouze umlčelo.

„Jsou tu nějaký dělo-sčelci? Nebo vědci, inženýři, fyzilové? Nebo matetici?“

„Já jsem konstruktér!“ vyjekl skrček napravo. „Raketový konstruktér!“

Holčičce ta slova nedávala smysl.

„Vyráběl jsem věci, které létají!“ snažil se jí to skrček ulehčit.

Démon konečně pochopil, o co jde, a kývl na řezníka, aby mužíka odpoutal z řetězu.

„Jsem Walter Thiel!“ nedal si pokoj skrček. „Pracoval jsem na V2!“ Pak měl tendenci líbat ďáblovu pracku, dokonce se chtěl vrhnout k holčičce, aby ji objal. Řezník ho však svázal do kozelce a hodil do jednoho z vozíků.

Najednou byli inženýři a fyzilové všichni. Jeden hulákal přes druhého, holčička upustila pannu a dlaněmi si zacpala uši. Démon v hábitu ji popadl a zvedl do náruče.

Odnášel ji pryč, řezník tlačil vozík se šťastně blábolícím konstruktérem. Velké svítily pod stropem zhasly a nářek a volání zatracenců se rozléhaly temným masokombinátem.

Nakonec všichni postupně utichli. Viseli připoutaní k porcovací lince a čekali na ráno.

Satan zatáhl za uzdu a zastavil jednorožce.

„Vidíš ten růžový keř?“ řekl Molochovi, který zastavil vedle něj.

„Jsou za ním?“

„Jo, ale nedívej se tam. Došlo by jim, že o nich víme.“

Moloch si odfrkl, ale poslechl. Stále ještě nedokázal plně přijmout, že lidé mají rozvinuté kognitivní funkce.

„Jak to uděláme, Lucifere?“ zeptal se. Rodovým jménem oslovoval vládce jen v soukromí.

„Vysoká trajektorie,“ usmál se Satan.

Dobře věděl, že lukostřelba není zrovna Molochova silná stránka. Alespoň v něčem ho převyšuji, pochválil se v duchu.

Oba namířili k nebeské bláně a vyslali šípy. Ty se na vrcholu oblouku obrátily hrotem k zemi a dopadly téměř současně. Bolestivé zabučení znamenalo zásah. Zpoza keře vyrazili dva lidé, samec a samice. Oba už prošpikováni šípy, ale stále schopni pohybu.

Démoni kopli jednorožce do slabin, Satan za jízdy založil šíp a vystřelil. Trefil samici přímo doprostřed zad a srazil ji k zemi. Moloch vystřelil po samci, ale minul. Kulhající

samec se ohlédl po samičce, ale došlo mu, že jí nedokáže pomoci, a tak se vrhl k okrasnému rybníčku.

Samice se pokoušela vstát, ale další Satanův šíp ji přibil k zemi.

Jo, v tomhle jsem opravdu lepší, pochvaloval si, když Moloch znovu minul.

„Uteče nám!“ nadával generál.

„Neuteče, tady nemá kam,“ smál se Satan.

Přesně tohle potřeboval, odreagovat se, odpočinout si... Na lov vyrazil ráno s několika nejbližšími přáteli. Do lesoparku patřícímu k paláci nechal vypustit dvě desítky lidí, a tohle byly poslední dva kusy.

Samec, z něhož trčely čtyři šípy, se vrhl do vody a snažil se plavat.

„Kulišku!“ křikl Moloch. „Přines!“

Svalnatý demogorgon s papíry původu dokazujícími ušlechtilé předky nadšeně vyštěkl a vyrazil jako střela. Ladným skokem překonal dobrých dvacet loktů délky a dopadl do rybníčku. Člověk se vytřeštěně otáčel a nešťastně u toho mečel. Proti Kuliškovi neměl šanci.

„Křupko,“ ohlédl se Satan.

Křupka nastražil špičatá ušiska a naklonil hlavu na stranu. Zůstával v sedu, ale předníma nedočkavě přešlapoval.

„Přines, Křupko!“

Demogorgon vyrazil, až zadními tlapami vyrval trsy trávy. Samice mečela a pokoušela se plazit. Křupka na ni dopadl, sevřel ji do čelistí a radostně zatřepal hlavou.

„To je šikula!“ chválil své zvíře Moloch. „Přines, chlapče! Přines!“

Kulišek už plaval ke břehu a v tlamě držel samce, který se marně pokoušel nadechnout.

„Takže úspěšný lov, Lucifere!“ pochvaloval si generál, když společně jeli zpět k paláci. Jejich demogorgoni za nimi hrdě nesli cukající se kořist. „Tohle si musíme brzo zopakovat. Musíš občas vystrčit hlavu zpod těch hromad papírů.“

„Ono se to samo neudělá, příteli...“ Satan se rozkašlal a marně se snažil záchvat ztlumit.

„Co to děláš za zvuky?“ zeptal se znepokojeně Moloch.

Satan konečně dokázal vychrchlat hlen, který vyplivl do trávy, a bez odpovědi popohnal jednorožce.

Když vyjeli z lesoparku, přivítal je jásot dvorů a štěkot demogorgonů. Na ráhnu visely za krk dnešní úlovky, kuchaři k nim pověsili i poslední dva. Všechno to byly pěkné kusy s aurou jako uhl.

„Co ten tady zase chce?“ podivil se Moloch.

U schodiště stál hlouček mnichů, v jejich středu seděl na kolečkovém křesle Leviathan.

„Dnes mi volal a požádal o neprodlenou schůzku,“ vysvětloval Satan.

„Volal?“

„No jo,“ přikývl vládce. „Tím... telefonem. Je to rychlejší než si posílat havrana.“

„Ty jsi samá novota, Lucifere,“ ždychl ho do ramene Moloch.

„Uvidíme se večer na hostině, Milosti,“ dal mu Satan najevo, že s familiárností je konec.

„Jistě, Výsosti,“ uklonil se generál.

Satan předal čeledínovi uzdu jednorožce a vydal se ke skupince. Leviathan mu vyjel v ústřety.

Křeslo bylo mohutné a bohatě zdobené, dvojice velkých kol vzadu, dvojice menších natáčecích vepředu, na pravém opěradle mělo páčku. Leviathan jí pohnul vzad a křeslo zastavilo.

„Vaše Veličenstvo,“ sklonil hlavu. „Omlouvám se, že mě vidíte takto, ale bohužel nejsem schopen chůze.“

„Milosti,“ usmál se starostlivě Satan. „Vás vidím rád kdykoli. Čemu vděčím za návštěvu? Pokud vím, ostrov opouštíte jen zřídka.“

„Ano,“ přikývl unaveně Leviathan. „Tohle je teprve potřetí za posledních tisíc let.“

„Pak to zřejmě bude v delikátní záležitosti.“

Leviathan opět unaveně přikývl.

„V altánku budeme mít soukromí.“

Kola křesla skřípala a drkotala na šterkové cestě.

„Čím je to poháněné?“ zajímal se Satan.

„Starý dobrý lidský pohon.“ Leviathan nadzvedl perlami pošítou látku spadající až k zemi, objevila se lidská chodidla v sandálech s protiskluzovou gumovou podrážkou. „Produkt Belfegorovy kanceláře.“

Geniální konstruktér Belfegor byl blízký Satanův přítel a současně jeden z nejbohatších démonů. To on dostal zakázku na vývoj moderních zbraní, nikdo jiný by se s tím nedokázal popasovat.

„Touhle páčkou to ovládám.“ Leviathan ji nahnul doleva a křeslo změnilo směr. Nahnul ji zase zpátky a křeslo obloukem zatáčelo doprava. Nakonec ji zase zatlačil dopředu. „Je to napojené na soustavu jehel, které dobytku naznačují, kam má jet. Dole jsou čtyři statní samci, které bylo třeba vycvičit. Belfegor mi nabízel, že vyrobí i malý parní pohon, ale nechtěl jsem ho zdržovat.“

Na altánek trůnící na okraji útesu s výhledem na moře a na Leviathanův ostrov vedly dva schůdky. Když do nich kola vozíku narazila, celé křeslo se nadzvedlo a lidský pohon Leviathana vynesl.

„Ani nepotřebuji bezbariérový přístup,“ pochvaloval si starý mnich.

„Tuším, že chcete opět orodovat za tu samičku,“ odkašlal si Satan, když se usadili.

„Jistě vám to tak bude připadat.“

„Své rozhodnutí nezměním. Dá nám dvacet let svého života. Už jen za to, že jste jí ho zachránil a jako bonus z ní vyhnal draka.“

„Jsou vám ti lidé, které holčička označila, k něčemu?“

„Holčička?“ podivil se Satan. „Nepřipadá vám, Milosti, že si toho domácího mazlíčka jaksi... démonizujete?“

Leviathan se usmál, pravděpodobně to neslyšel poprvé. „Dokonce se mi pokoušela říct svoje jméno, ale při nejlepší vůli ho nejsem schopen vyslovit.“

Vládce nad tím pochybovačně nadzvedl nad očnicové oblouky.

„Tak jsou vám k něčemu, Výsosti?“

„Máme telefon.“

Od moře se přihnal závan větru a Satan se zimomřivě otřásl. Načež se marně pokoušel zkrotit další záchvat kašle, odchrchlal si a bokem vyplivl hlen. Leviathan to zamyšleně sledoval.

Ano, telefon byl jistě skvělý vynález. Nic jiného však nefungovalo. Z masokombinátu přivezli celkem tři samce, kteří o sobě „prohlašovali“,

že jsou technicky nadaní. Když se s tím Belfegorovi svěřil, rozchechtal se tak, že se nemohl utišit. A to byl svědkem bitvy u Krvavé díry! Když však viděl nákresy, smích ho přešel. Už jenom to, že dobytek dokáže udělat na papír rovnou čáru, by mohlo otrást veřejným míněním. A což teprve fakt, že se jednalo o funkční technická schémata?

Ale kromě telefonu neměli zatím nic.

„Máme jen tři kusy,“ podotkl Satan. „Potřebujeme víc vzorků, víc času.“

„Vaše Veličenstvo, mám o vás strach. Zjevně vám není dobře, kašlete, neustále si utíráte nos...“

„Kam tím míříte, Milosti?“ zeptal se Satan bez úsměvu.

„To děvčátko...“

„Myslíte ta samička.“

„To děvčátko,“ zopakoval umíněně Leviathan. „Nemůžu ji takovému utrpení vystavovat. Když byla v masokombinátu poprvé, musel jsem její mysl čistit celý den. Podruhé jsme jí alespoň zavázali oči, ale ona stejně ví, co se tam děje.“

„No a?“ nechápal Satan.

„Kdybych jí těch vzpomínek nezbavil, mohla by zešílet. A to mi bere hodně sil. Místo abych se z uzavírání blány zotavoval, chřadnu.“

„O jakém utrpení mluvíte, Milosti?“ snažil se Satan svést směr hovoru. „Vědci dokázali, že dobytek bolest necítí. Nejnovější výzkumy ho dokonce zařazují mezi flóru, protože lidé dorůstají jako rostliny.“

„Výsosti, oba víme, že tohle je lobby Abrahaxových masokombinátů,“ zamlaskal nespokojeně mnich. „Dobře víte, o čem mluvím. Nechřadnu jen já, ale i vy.“

„Ale prosím vás!“

„Už jste někdy viděl démona kašlat, můj pane? Nebo nějak jinak stonat?“

„Můj strýc kulhal.“

„To bylo zranění z bitvy. Já mluvím o nemoci. O tom, čím trpí dobytek – mor nebo neštovice, které musejí moji mniši zařikávat. Ničím takovým démoni netrpí. Když přijde náš čas, ulehne, rodinnému kruhu sdělíme nějaké to proroctví a v poklidu odejdeme ze světa. Ale nemarodíme. V historii není zaznamenán jediný případ, kdy by měl démon rýmu!“

Satan ho propaloval pohledem. Skutečně se necítil dobře a vlivem tohoto proslovu si to jen víc uvědomoval.

Do háje s Leviathanem i celým jeho duchovním řádem!

„Obávám se, Výsosti, že je to trest za vaše rozhodnutí.“

„Tak dost!“ Satan prudce vstal. „Nebudu tu poslouchat nějaké pověry.“

„Moudrý je ten, kdo si přiznává, že nezná úplně vše,“ řekl klidně Leviathan.

Satan popošel k okraji altánku. Nad Leviathanovým ostrovem se stahovala mračna. Ještě začnu spatřovat znamení! okřikl se v duchu. Měl bych odejít a tuhle konverzaci ukončit.

Tak proč to neudělá?

„Do masokombinátu už ji nepošlu, Výsosti,“ ozvalo se za jeho zády. „Ne dřív, než dosáhne pohlavní dospělosti.“

Satan konsternovaně zavřel oči. Měl by zuřit; měl by to dát Leviathanovi příkazem a pohrozit mu, že ho z funkce odvolá... Ale jaksi věděl, že by to bylo marné.

„Její schopnost domluvit se s dobyt看 může být prospěšná pro Inferium,“ řekl tiše. „Mohlo by nás to zachránit v případě, že by k nám opět pronikli lidé.“

„Ne, v tom to není.“

Starý mnich byl chytrý, neskočil mu na to. Satan se k němu otočil.

„Vy se neobáváte lidí,“ pronesl Leviathan. „Vy se obáváte návratu draků.“

Dokázal prokouknout jeho lži, už když byl Satan malý démonek. A ani teď, když vládl Inferiu, se na tom nic nezměnilo.

„Znáte jeho poslední slova, Milosti,“ řekl ponuře Satan. „Nemůžu je brát na lehkou váhu.“

Na smrtelné posteli je vyřkl Satan I. Veliký:
Oni se vrátí!

1959 lidského gregoriánského kalendáře

Rónan se probudil a okamžik mu trvalo, než se zorientoval. Ležel oblečený na pohovce v obývacím pokoji a v televizoru hulákal Jerry Lee Lewis za extatického ječení fanynek. Právě to ho vzbudilo. Nástěnné hodiny ukazovaly půl šesté. Probdělá noc si vybrala daň, dal si skoro tříhodinového šlofíka.

„Zlato?“

Odpovědi se nedočkal, a tak se vystrachal z pohovky a vypnul zpěváka poskakujícího u piana. Rock and Rollu zatím na chuť nepřišel. Kde se to vůbec vzalo? Sotva začal akceptovat existenci swingu, objevila se tahle bláznivina. Svět neustále zrychloval a Rónan začínal mít pocit, že mu nestačí.

„Zlato?“ podíval se do kuchyně.

Prošel dům i zadní zahradu, ale Franceska tam nebyla. Odešla nakoupit, ale to byl ještě vzhůru. Jen na košili si navlékl kabát a vyšel na ulici. Hewlett Harbor bylo klidné předměstí, kde žily středostavovské rodinky, učitelé, umělci a voliči demokratů. Za deset minut byl v hokynářství. Prodavač tvrdil, že tam Fran-

ceska přišla zhruba před třemi hodinami, koupila cigarety a nějaké časopisy. Šel zpátky a bezradně se rozhlížel. Nikam neodjela, její starý mercury stál na příjezdové cestě. A kdyby se někam chystala autobusem, přece by mu to řekla.

Na zátylku ucítil křídla paniky.

Rónan si nebyl jist, zda tu ženu miluje, ale nevylučoval to. Občas se mu to stávalo, tak jednou dvakrát za století.

Do New Yorku přijel krátce po válce, aby tu vyřešil nějaké majetkové záležitosti. A aby se pokusil zapomenout na Peklo.

A také na tu holčičku, kterou tam dole nechal.

Jmenovala se Amálka! To, že se snažíš zapomenout její jméno, tvému svědomí neulehčí.

Frenetický Big Apple se zdál pro zapomínání ideální.

Francesku potkal v obchodě s gramodeskami a pozval ji na kávu. Nic velkého od toho nečekal, možná pár příjemných nocí. Ale uchvátila ho její živočišnost, její radost ze života. O měsíc později koupil dům a Francesca se k němu nastěhovala. Společně žili skoro rok.

Ano, lásku k té ženě vůbec nevylučoval...

Bezmocně stál na ulici, od oceánu vanul chladný vítr, začínalo poprchávat.

Zaklepal na dveře sousedova domu.

Otevřel Stanley, podíval se nahoru na Róna-
na a zazubil se: „Bud' zdráv, Georgi!“

George Phillips bylo jméno v jeho americkém pasu. Ta identita byla už padesát let stará a brzy ji bude muset vyměnit. Dřív stačilo koupit mrtvolu a vybavit ji starými doklady, pak koupit rodný list mrtvě narozeného dítěte, které vše zdědilo, a vesele pokračovat. Ale dneska s těmi otisky prstů, dentálními záznamy a fotografiemi v dokladech to bylo stále složitější. Dobrý padělek stál majlant.

„Dobrý den, Stanley. Neviděl jsi Francesku?“

Stan si pěchoval dýmkou a pokyvoval u toho hlavou: „Vlastně viděl, krátce po tom, co jsem se vrátil z kanceláře.“

„Kde jsi ji viděl?“ Naléhavost ve vlastním hlase se mu nelíbila.

„Přímo támhle,“ ukázal dýmkou na protější nároží. „Nastupovala s nějakými muži do auta.“

„S jakými muži, Stanley?“

Jeho soused již zpozoroval netrpělivý tón. „Nemám tušení, příteli. Dva chlapíci v kabátech.“

„Policajti?“

Stanley se nad tím zamyslel. „Spíš vypadali jako mafiáni. Kabáty až na zem, boty z bílé kůže. Velcí chlapi.“

„Pamatuješ si barvu auta? Značku?“

„Je mi líto,“ zavrtěl nešťastně hlavou. „Má tvoje přítelkyně nějaké trable?“

„Omluvám se, Stanley.“

„Za co?“

„Za tohle...“

Rónan bez milosti vpadl do jeho hlavy. Neměl na jemnosti čas. Stanley nevidomě vyvalil oči a brada mu poklesla, dýmka vypadla z ruky. Bez problému našel onu vzpomínku.

... zastavili hned u ní, ještě za jízdy otevřeli dveře a nenápadně, ale nesmlouvavě ji zatlačili do auta...

Byli to profesionálové, blesková akce, Francesca se zmohla na výkřik, až když byly dveře zavřené a auto v pohybu. Náhodnému svědkovi, jako byl jeho soused, to mohlo připadat, že nastupuje dobrovolně. Rónan si zapamatoval poznávací značku.

Byl zdvořilý a ve Stanleyho hlavě zůstal jen nezbytně krátkou dobu, jemně a ohleduplně se z ní zase vysoukal. Stanley zamrkal a bezděčně couvl.

„Vezmi si aspirin, bude tě bolet hlava,“ poradil mu Rónan a rozběhl se do svého domu pro klíčky od mercuryho.

* * *

O hodinu později stál na chodníku a sledoval pizzerii na protější straně ulice. Déšť do něj bušil, voda stékala po kabátu a odkapávala z krempey klobouku. Ulice byla temná a pustá, žluté sodíkové lampy odhalovaly provazce vody řinoucí se shůry. Pod jednou z nich stál zaparkovaný buick. Jeho poznávací značka odpovídala té, kterou si vytáhl ze Stanleyho hlavy.

Rónan pozoroval srolovanou markýzu pizzerie. Uvnitř se svítilo.

Newyorská policie se ukázala dokonale k ničemu. Nejprve to brali na lehkou váhu, on a Francesca nebyli svoji, možná mu utekla, to víte, Italyky... Pohřešovanou osobu stejně může nahlásit až po čtyřiaadvaceti hodinách. Rónan přitvrdil a dostal se k vyšší šarži. Konstábl sice neměl ponětí, o co jde, ale jakmile zjistil, komu auto patří, začal hrát o čas. Rónan mu bez skrupulí prohrabal hlavu jako šuplík plný děravých ponožek a trenek se žlutými fleky. Zjistil, že konstábl je na výplatní pásce rodiny Gambino. Také donutil konstábla zjistit, ke kterému jménu a ke které adrese zmíněná poznávací značka patří.

Rázným krokem se vydal přes ulici.

Vy bastardi! oslovil v duchu lidstvo. Chtěl jsem jenom klid. To mě nemůžete nechat žít?

Když se před necelými patnácti lety vrátil z Pekla, zařekl se, že už nezkříví vlas živé duši.

V žilách mu sice koluje krev démona, ale nesmí zapomínat, že z poloviny je stále člověk. A co se po smrti se špatnými lidmi děje, viděl pěkně z první ruky. Stal se z něj filantrop a založil charitu, bohatí podnikatelé po schůzce s ním sami nechápali, jak mohli do fondu přispět tak obrovskou částkou. Dával budoucnost opuštěným dětem i zvířatům, podporoval chudé studenty. Měl v úmyslu konat dobro, ale copak mu to lidi dovolí?

Pěstí zabušil na dveře pizzerie. Zevnitř někdo křikl, že je zavřeno.

Zabušil znovu. Důrazněji.

„Vaffanculo!“ ozvalo se zevnitř.

Věděl, že není nesmrtelný (nebo to přinejmenším tušil) a až jednou zemře, buď se probudí v Inferiu jako plnoprávné démonské miminko, anebo mu spočítají ty haldy mrtvol, které za šestnáct století života vyrobil. Slíbil si, že už nikdy nikoho nezabije.

Ale obával se, že ten slib dnes poruší. Dost možná několikrát.

Zabušil potřetí, až se dveře otrásaly.

Ozvalo se energické odemykání zámků. Na pizzerii jich bylo nějak moc.

Ve škvíře se objevil kulatý obličej a zvedl se k němu nahoru. „Cazzo mio! Vypadni, debile! Je zavřeno!“

Rónan pevně uchopil tlustochovu mysl (*jmenuje se Pete*) a výraz v kulatém obličejí se rychle změnil z rozhořčeného ve vyděšený. Donutil jeho prsty, aby uvolnily řetízek. Dveře se otevřely. Rónan vkročil dovnitř.

Dveře se za ním opět zavřely a Pete, jehož mysl měl v plné moci, tasil revolver. Namířil na Rónana, tak jak mu nařídil, stisknout spoušť by však při nejlepší vůli nedokázal.

U stolu hráli poker tři pořízci, jen v košilích, s revolvery v podpažních pouzdrech. Jinak byl podnik prázdný. Nechápatě civěli na toho kolohnáta v mokrému plášti a s kloboukem na hlavě, který k jeho dvěma metrům přidával ještě nějaký ten centimetr.

„Kdo je to, Pete?“ ptal se jeden z nich.

„Víš, kam jsi vlezl, pitomče?“ rozhodil nechápavě rukama další.

„Chci si jen promluvit,“ rozpráhl ruce Rónan.

Přitom je bleskově zhodnotil. Jako když si na trhu vybírá nejzralejší broskve. Ten nejstarší a mentálně nejsilnější byl kápo. Dva mladší poskoci Rónanovi nestáli ani za pohled. Jeden z nich se zvedl a zkušeně ho prošacoval.

„Zbraň nemá,“ pokrčil rameny.

„Ok, přestaň na něj mířit, Pete,“ řekl kápo.

„Jsem z tebe nervózní.“

Ale Pete svěsit ruku nedokázal.

Rónan došel k jejich stolu a na ubrus položil fotografii. Míval ji v rámečku na stole, vyfotil ji letos v létě na pobřeží. Rozesmátá Franceska s vlajícími vlasy.

„Kde je?“

Muži si vyměnili pohled a začali se uculovat. V ten samý okamžik z jejich mysli vytryskly detaily.

„Najdi si jinou couru, kamaráde,“ poradil mu postarší kápo.

Pete v rychlém sledu vystřelil dvě kulky. Dva poskoci spadli ze židlí.

Kápo cukl rukou k revolveru, ale zasekl se v půli pohybu. „Pete?!“ sykl skrz stisknuté zuby a vyprskl u toho pěnu slin.

„Ježíši Kriste, mně je to líto,“ sténal Pete. „To jsem neudělal já!“ Stále zůstával zaseknutý v pozici střelce. „Nemůžu se hnout! Madonna Mia! Odpusť mi všechny moje hříchy...“

Za starých časů dokázal Rónan ovládat jedince tupé, slabé nebo ožralé. Jenže z Pekla se vrátil silný jako bůh. Teď dokázal udržet dva silné chlapy a ještě si v poklidu dojít za bar pro porcovací nůž.

„Uchraň nás pekelného ohně,“ pokračoval v modlitbě Pete. „A přiveď do nebe všechny duše...“

„To nebude fungovat,“ upozornil ho Rónan a podrízl ho jako podsvinče.

Krev z tepny vystříkla proudem a ohodila nehybného kápa. Pete se zhroutil a pokračoval v krvácení na podlaze.

Rónan si sedl na stůl před kápa a vpadl mu do hlavy jako hejno pustošivých kobylek.

... Francesca pracovala jako prostitutka. Jednoho dne před dvěma lety už měla toho bití a ponižování dost a utekla. Dobře věděla, že ji mafie bude hledat, ale riskla to. Před pár dny ji v sousedství poznal bývalý zákazník (Rónan si v duchu poznamenal jeho jméno, ten muž brzy spáchá sebevraždu) a upozornil na ni Alberta Anastasiu, se kterým měl obchodní styky a je-muž se chtěl zavděčit...

„Takže ji má ten Anastasia?“ zeptal se Rónan a uvolnil kápovy hlasivky.

„Kdo jsi?“ třeštil na něj oči.

„Dábel,“ odpověděl Rónan. *Tedy minimálně z poloviny*, dodal v duchu. „Odpověz, smrade. Má ji Anastasia?“

„Tomu jsme ji předali.“

Rónan mu ještě jednou důkladně prohrábl mozek. Muž zkřivil obličej a levé oko se mu u toho začalo protáčet všemi směry.

Mluvil pravdu – kde je Francesca, ví jenom ten Anastasia.

Rónan opustil jeho mozkovnu.

„Odneseš mě do pekla?“ zeptal se muž roztrěseným hlasem. Levé oko už mu zůstalo nakřivo.

„Ne,“ řekl Rónan a s nožem v ruce se postavil za něj. „Ale pošlu tě tam.“

„Je to tam zlé?“

„Velmi,“ potvrdil Rónan a jediným prudkým pohybem zajel čepelí až k páteři. Z hrdla vytryskla krev a obarvila záclony.

Rónan zkontroloval hodinky. Od okamžiku, kdy Stanley viděl Francescu nastupovat do auta, uběhly čtyři hodiny.

Kápovo hrdlo ještě bublalo, když si Rónan bral klíčky od buicku. Vyhýbal se rudým kalužím a vrátil se do deště na ulici.

Ach ty potvoro, nadával v duchu, když vztekale rázoval přes silnici a rozstříkoval přitom vodu. Tos mi to nemohla říct? To ses bála, že tě budu soudit?

Proto byla tak nevázaná a v posteli otevřená všemu, z čeho moderní žena střední třídy rudne studem. Teď už věděl, že její radost ze života byla ve skutečnosti radostí z *nového* života.

Mohl se to všechno dozvědět mnohem dřív! Stačilo, aby se jí aspoň jednou podíval do hlavy. Mohl to udělat, když spala, aniž by si to uvědomila. Ale on si jí vážil a respektoval její sou-

kromí, říkal si, že mu do jejích nejintimnějších tajemství nic není...

Já jsem takový blbec!

Ve výklenku zavřeného uzenářství měl opřené dlouhé pouzdro z kůže impregnované koňským lojem. Vrátil se zpátky k buicku a pouzdro uložil do kufru. Silný motor zaburácel pustou ulicí a pneumatiky s bílým lemem rozstříkly gejzír vody.

Já vůl si myslel, jak jsem šlechtný! nadával v duchu. Stačilo jí jen jednou jedinkrát nahlédnout do hlavy. Ale to já ne! Já chtěl být gentleman a jen rozdávat radost a od Francesky ji zase přijímat.

Vztekle mačkal volant, až mu zbělaly klouby.

Mafie tě vlastní navždy, copak jsi to nevěděla?

V zatačce mu ulétl zadek, jen tak tak to srovnal, na řízení nebyl zvyklý.

Nenecháš se kvůli mně zabít, že ne? zaslechl její hlas v duchu.

Nevím, uvidíme...

Adresa, kterou dostal z kápa, patřila k šestiposchodovému věžáku. Anastasia měl okupovat poslední patro. Rónan vyjel dvěma koly na obrubník a zastavil přímo pod schodištěm k hlavnímu vchodu. Bylo půl osmé večer a lilo jako z konve, Newyorčané byli zalezlí u televizi. Vystoupil a otevřel kufr, přes rameno si pověsil pouzdro a kufr zaklapl.

Doufám, že máš plán, pošklebovala se mu v duchu Francesca.

Na plán není čas, zlato.

V lobby byli pouze tři lidé. Recepční za pultem a dva chlapi sedící v křeslech s výhledem na vchod a na výtah. Rónan oba sevřel jako ve svěráku. Vyvalili oči a křečovitě zaryli nehty do opěrek. Ten starší byl pěkný parchant, ale tomu druhému bylo sotva dvacet. Miloval špagety a svoji sestru...

Sorry, chlapče, vybral sis blbou partu.

„Budete si přát, pane?“ chtěl vědět recepční.

„Jdu navštívit pana Anastasiu,“ prohodil Rónan a na pult položil mokré pouzdro. Rozepřel přezku a vytáhl luk.

„To byste asi měl probrat támhle s mládenčí,“ pronesl nejistě recepční a trochu zaváhal, když si všiml, že oba muži jsou v jakési křeči. Zběsile otáčeli bulvami a z koutků úst vypouštěli provazce slin.

Rónan popadl do levé ruky rukojeť a dva šípy, třetí založil.

„Ani se nehni,“ doporučil recepčnímu a otočil se. Jednoho muže po druhém přišpendlil k opěradlu. S nataženým lukem se otočil zpět k recepčnímu.

Ty chceš jít mermomocí do Pekla jako hříšník, postesкло si jeho podvědomí hlasem Fran-

cesky. Slíbil jsi, že už nebudeš lidi zabíjet, a podívej se, pět mrtvol!

Likviduju jenom ty zlé, ohradil se v duchu. Jenom ty zlé...

Ale jistý si tím zdaleka nebyl. Určitě ne u toho kluka.

„Prosím, nezabíjejte mě. Neviděl jsem vás! Netuším, jak vypadáte!“ štkal recepční s pohledem do země.

„Máš tu nějaký kumbál?“

„Vzadu.“

„Tak jdeme!“

Rónan ho uvnitř zamkl, vrátil se do lobby a obě mrtvoly překryl prostěradly, která tam našel. Do očí mrtvého kluka se odmítal podívat. Záměrně seděli ve stínu, takže při zběžném pohledu vypadali jako cosi překryté plátnem proti prachu.

V okamžiku, kdy se vrátil k recepci a sebral luk se šípy, zaslechl na schodech hlasy. Do lobby vešel muž se ženou. Místní rezidenti, chichotali se a opile se o sebe opírali.

Rónan se postavil k výtahu tak, aby zakryl pohled do stinného koutu.

Oba příchozí se podívali nahoru na Rónana, přičemž se ta dívka opět začala chichotat. Otevřely se dveře a všichni tři nastoupili.

„Já až nahoru,“ upozornil Rónan.

Ze skrytého reproduktoru vyhrávala tichá melodie. Oba si po očku prohlíželi Rónanův luk.

„Sportovní lukostřelba,“ vysvětloval. „Ale musím přiznat, že mi to moc nejde.“

„Ach tak,“ usmál se nejistě muž.

Výtah zastavil a oba vystoupili. Rónan by jim měl alespoň rozmazat vzpomínky, ale každý zásah do lidské mysli mu sebral trochu sil, a těch zásahů dnes už bylo několik. Ještě ho čeká boj, musí zůstat silný. Doufal, že oba byli natolik opilí, že ho nedokážou popsat.

To myslíš vážně? pošklebovala se Francesca. S tvojí výškou?

Zlato, z New Yorku beztak odjíždíme hned, jakmile tě najdu...

Ručička na ukazateli se pomalu sunula k číslu 6.

Několikrát se zhluboka nadechl, aby se zbavil napětí. Potěžkal v ruce luk. Kvalitní dřevo a ruční práce mongolských pastevců, dva oblouky dávaly zbrani extrémní sílu. Střílet se naučil od Hunů a ani dnes v době atomových bomb a balistických střel nedal na tu zbraň dopustit. Založil šíp.

Výtah přistál v posledním patře a dveře se otevřely. Přímo před nimi seděl na židli chlapík s rozevřenými novinami v rukách. Rónan se ho zmocnil a otočil jeho hlavu oběma směry.

Na konci chodby před dvoukřídlými dveřmi seděl další strážce. Ptal se italsky, kdo že to přijel.

Rónan dokázal ovládat jen toho, s kým měl vizuální kontakt. Na hlídače u dveří mentálně nedosáhne, proto ho musí zabít. Deset metrů, to by neměl být problém.

Rónan se nadechl, zvedl luk a udělal krok do chodby. Muž na zlomek vteřiny zaváhal. Možná ho zmátla starožitná zbraň, na kterou nebyly jeho instinkty stavěné. Šíp mu prolétl srdcem a zabodl se do dveří.

„Dále,“ ozvalo se z druhé strany.

Rónan zvedl posledního strážce ze židle a bok po boku kráčeli ke dveřím. Gangster natáčel bulvy do strany, možná k němu chtěl vyslat prosebný výraz. Nebo byl jenom zvědavý, kdože ho to ovládá jako loutku.

Rónan zvedl jeho ruku a jeho klouby zaklepal na dveře.

„No dále!“ ozvalo se netrpělivě.

Strážcova ruka zmáčkla kliku. Uvnitř by měli být dva lidé, ten se zjizveným ksichtem je Anastasia.

„Co je, Paulie?“ zazněla otázka, když strážce vstoupil dovnitř.

Rónan vkročil do dveří a zamířil přes Paulieho rameno.

Anastasia stál rozkročený za stolem s revolverem v ruce. Vystřelil ve stejný okamžik, kdy Rónan vypustil šíp.

Kulka zasáhla Rónana těsně pod žebra a vyrazila mu dech. Na okamžik popustil Pauliemu uzdu, ten hmátl k podpažnímu pouzdru, ale pohyb nedokončil. Rónan ho s vypjetím sil zase ovládl.

Vešel dovnitř s lukem připraveným k další střelbě.

Anastasia seděl za stolem a držel se za dřík šípu, který mu trčel z ramene. Košili měl nasáklou krví. Revolver ležel na koberci metr od něj. V jednom ze dvou křesel před stolem seděl tlouštík s rukama nad hlavou a drmolil, že není ozbrojen.

„Paulie,“ řekl Rónan. „Zavři dveře a zabij se.“ Měl obavu, že už ho dlouho neudrží, ale nemohl si dovolit spustit zrak ze zkušeného zabijáka za stolem.

Dveře tlumeně klaply. Ozvala se pružina vystřelovacího nože a vzápětí zachrčení a zvuk tekutiny crčící na koberec. Anastasia i tlouštík na to civěli rozšířenýma očima. Měkké žuchnutí, když se Paulie složil.

Rónan si konečně mohl dovolit uvolnit tětívu, držet ji s prostřeleným břichem vyžadovalo až příliš velké úsilí.

Anastasiový oči se k němu zvedly. Opět se v nich objevila tvrdost, která tam zřejmě sídlila od dětství. Byl to zlý parchant a jeho odchod nebude ztrátou. Rónan se podíval na tloušťku a zlehka mu prohrábl hlavu.

... právník. Se špinavými penězi dokáže divy. Jmenuje se Carlo. Podvádí manželku s mladými děvčaty v Anastasiových bordelech...

Byl tohle důvod, proč ho zabít? Rónan to ještě zváží.

„Nehýbej se,“ poradil mu a vrátil se k šéfovi.

„Co jsi zač?“ ptal se nevěřícně Anastasia. „Nějaký Robin Hood?“

Rónan sáhl do kapsy a na stůl položil fotografii Francesky. „Kde je?“

V okamžiku, kdy na ni mafián pohlédl, Rónan věděl, že je mrtvá.

Zaplavila ho tak mohutná vlna smutku, že ho zradila kolena a žuchl do prázdného křesla. Oči ho začaly pálit.

„Tu holku znám,“ hrál divadlo Anastasia. „Pracovala pro mě a zdrhla.“

„Zavři hubu...“

„Ale jestli na ní tak lpíš, tak ti ji dám. Pro mě je bezcenná.“

Rónan ho chtěl ovládnout a donutit, aby zavřel klapačku, ale žal a zranění ho naprosto vysílily. Jako by na něj spadla těžká horká deka.

„Je v jednom podniku tři ulice odtud,“ drmolil Anastasia a poposedl si, pokukoval přitom po revolveru na zemi. „Můžeme tam hned zajet. Ale nejdřív bych si vyndal ten šíp,“ uchechtl se trochu hystericky. „Hele, ani za ní nic nechci. Dám ti ji zadarmo...“

... nejdřív ji zbil. Potom brutálně znásilnil. Udělal to přímo ve svém bordelu, aby to ostatní holky slyšely. Aby žádná z nich už nikdy nedostala chuť utíkat. Bití svých šlapek měl rád, dělalo mu dobře. Ale občas mu bouchly saze. Jako v případě Francesky. Když ji na rozloučenou kopl do hlavy, upadla do bezvědomí a už se neprobrala. Když ji v suterénu činžáku pohřbívali, nikoho nenapadlo zkontrolovat, zda ještě dýchá...

Smutek se konečně začínal tavit ve vztek – i Rónanovi občas explodovaly saze.

Anastasia zachytil jeho pohled. A hned poznal, co se blíží. Znovu mrknul na revolver a v duchu odhadoval vzdálenost.

„Vlastně, víš co? Já ti k ní dám ještě věno,“ brebentil a posunul se v křesle o další kousek. „A bude to pěkný věno! O to se neboj, amico!“

Rónan ho propaloval pohledem. Cítil, jak jeho tělo začíná sálat. Ta zuřivost mu na chvíli vrátí sílu.

„Hele, uklidni se, šlo jenom o kšeft...“ Anastasia se prudce sklonil a natáhl ruku k revolveru.

Zasekl se v té pozici a sténal námahou, jako by se přetahoval s neviditelnou gumou.

Rónan byl však silnější.

Mnohem silnější.

Anastasiu zase usadil so křesla. Mafiánský boss měl stále křečovitě nataženou levou ruku. Když si uvědomil, že ta ruka už není jeho, vykulil na ni oči. Ruka se začala ohýbat v lokti, prsty se stiskly bříšky k sobě a vytvořily kornout. Anastasia otevřel pusu a začal si ji rvát do chrťanu.

„Ach, smiluj se, matko boží,“ hlesl tlouštík naproti Rónanovi.

Když prsty dorazily dozadu do krku, začal Anastasia dávit. V úsilí však nepolevil. Rval si ruku stále hlouběji a pusu otvíral čím dál víc. Zatlačil a luplo to, když se dolní čelist oddělila od horní. Vypadal jako had, který polyká příliš velkou kořist. Když měl levačku v ústech až po zápěstí, musel si pomoci pravačkou. Zapřel si ji za loket a rval ruku ještě hlouběji do jícnu, hlavu měl zakloněnou jako polykač mečů. Cosi v něm mlaskavě prasklo. Anastasia se začal trást. Oči se mu protočily, až byla vidět jen bělma.

Konečně mu došel kyslík a svalil se z křesla. Krk měl široký a naběhlý, z úst mu koukalo sotva deset čísel předloktí.

„Ach, smiluj se, matko...“

„Zmlkni,“ řekl vyčerpaně Rónan. Znepokojeně se podíval na košili zrudlou krví. Unaveně přejel očima na tlustého mužíka: „Co s tebou?“

„Mužu vám být užitečný, pane!“

„Pojď sem ke mně.“

Carlo se svezl z křesla a dolezl k němu po kolenou. Rónan popadl jeho zpocenou hlavu do dlaní a zadíval se mu do očí. Mužovy zorničky se rozšířily a napjaté rysy povadly.

FRANCESCA. Vypálil Rónan do jeho mysli. *Jakmile ode mě to jméno uslyšíš, uděláš cokoli. COKOLI.*

Muž zamumlal: „Udělám cokoli...“

Odstěhuj se z New Yorku, poštou mi pošli adresu a telefonní číslo. Následně mu do mozku vypálil adresu poštovního boxu.

„Ano, můj pane, pošlu...“

Rónan věděl, že mafie bude Carla hledat; také věděl, že má dávno připravený plán útěku.

Pustil jeho hlavu. Carlo zamrkal a zaostřil. „Co se stalo?“

„Vypadni.“

Malý tloušťík tak učinil překvapivě svižně.

Rónan posbíral šípy a luk, sjel do lobby a nasedl do vozu. Cestou nepotkal živáčka.

Do Hewlett Harbor se Rónan vrátil v ukradeném buicku. Nebylo to moudré – někdo ho možná bude hledat –, ale prostě nebyl schopen nechat ho někde za rohem a pak to dojít pěšky. Při parkování narazil do prázdné popelnice, kterou tam ráno nechali popeláři. Už ani na zaklení neměl sílu.

Otevřel dveře, ale ještě chvíli zůstal sedět. Déšť pomalu ustával.

Franceska je pryč...

To, že se její vrah právě probudil v pekelné hlíně, nahý a křičící děsem jako čerstvě narozené dítě, mu žádnou satisfakci nepřinášelo.

Byla pryč.

A Rónan měl nejasný pocit, že motor osudu, který jel posledních patnáct let jen tak na volnoběh, začíná túrovat.

S námahou se vysoukal z vozu.

„Kdo umí, ten umí,“ ozval se ze tmy hlas jeho souseda.

Stanley přicházel po trávníku. Zvedl popelnicí a kriticky zhodnotil její promáčknutí. Potom se podíval na Rónana a všiml si zkrvavené košile. „Prokrista, Georgi!“ přiběhl k němu a pokoušel se ho zachytit, když se sunul k zemi.